

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА РУМИЁН БОБИ ЯКУМ

Павлуси ҳавворӣ калисои Румро табрик менамояд.

1. Павлус, бандаи Исои Масеҳ, ҳаввории даъватшуда ва барои башорати Худо интихобгардида,
2. Ки онро Худо пештар, ба воситаи анбиёи Худ, дар Навиштаҳои муқаддас ваъда карда буд
3. Дар бораи Писари Худ, ки ба ҳасби чисм аз насли Довуд таваллуд шудааст,
4. Ва ба ҳасби рӯҳи қудсият, ба воситаи эҳё шуданаш аз мурдагон, чун Писари Худо маълум шудааст, яъне дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ,
5. Ки ба воситаи Ў мо файз ва ҳаввориятро пайдо кардаем, то ки ба хотири исми Ў ҳамаи халқҳоро ба итоати имон дароварем,
6. Ки дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масеҳ ҳастед,
7. Ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум ҳастед ва ба муқаддасӣ даъват шудаед, аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиштагӣ бар шумо бод.

Хоҳиши ҳавворӣ ба рафта дидани калисои Рум.

8. Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шўҳрат ёфтааст.
9. Худое ки Ўро дар башорати Писари Ў бо рӯҳи худ ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки муттасил шуморо ба ёд меоварам.
10. Ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки иродаи Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям.
11. Зеро ки хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то ки як атои рӯҳоние, барои устувор шуданатон, ба шумо тақдим намоям,
12. Яъне бо якҷоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасаллӣ ёбам.
13. Эӣ бародарон, намехоҳам беҳабар бошед аз ин ки дафъаи бисёр ният доштам назди шумо биёям, лекин то кунун чизе ба ман монёе мешуд, то ки дар миёни шумо низ, монанди халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам.

14. Ман нисбат ба юнониён ва варвариён, нисбат ба оқилон ва чоҳилон, дайне ба гардан дорам;
15. Пас, роғиби онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Эътирофи ҳавворӣ дар бораи башорати Масеҳ.

16. Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он қуввати Худост барои наҷоти ҳар як имондор: ҳам аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.
17. Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст:” Одил ба василаи имон хоҳад зист”.

*Ҳамаи одамон ба наҷот эҳтиёҷ доранд.
Гуноҳи халқҳо ва довариҳои Худо бар онҳо.*

18. Зеро ки ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд.
19. Зеро ки он чи дар бораи Худо доништан мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст;
20. Зеро ки моҳияти намоёни Ё, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ё, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеҷ узре надоранд.
21. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотии онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд:
22. Бо вучуди он ки худашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда,
23. Ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мурғон, чорпоён ва хазандагон монанд аст,
24. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифторм кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд;
25. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастии ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқе ки то абад муборак аст, омин.
26. Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифторм кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои ғайритабиӣ иваз карданд;

27. Ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо занон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.
28. Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифторм кард, то ки корҳои носазо кунанд,
29. Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна кизб, зино, макр, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, қатл, ҷидол, фиреб ва бадхӯй пур ҳастанд,
30. Бадгап, тўхматчӣ, худобадбин, дилозор, худсито, мағрур ва бадандеша ҳастанд, ба падару модарон итоат намеkunанд,
31. Беандеша, аҳдшикан, беилтифот, бадкина ва бераҳманд.
32. Агарчи довари Худоро медонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат худашон ин корҳоро меkunанд, балки кунандагони дигарро низ таҳсин менамоянд.

БОБИ ДУЮМ

Гуноҳи яҳудиён ва ғазаби Худо бар онҳо.

1. Бинобар ин ту, эй одами маҳкумкунанда, ҳар кӣ бошӣ ҳам, узре надорӣ, чунки дигареро маҳум карда, худатро маҳкум менамоӣ, зеро ки ту, эй маҳкумкунанда, айни ҳамон корҳоро содир меkunӣ.
2. Лекин мо медонем, ки довари Худо бар кунандагони чунин коҳо баҳақ аст.
3. Наход ки ту, эй одамизод, гумон меkunӣ, ки бо маҳкум кардани кунандагони чунин корҳо ту аз довари Худо халос хоҳӣ шуд, дар сурате ки худат айни ҳамон корҳоро содир менамоӣ?
4. Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ў безътиной меkunӣ, беҳабар аз он ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд?
5. Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазирӣ худ, ту ғазабро барои худ дар рӯзи ғазаб ба зуҳури довари ҳаққонии Худо афзун мегардонӣ,
6. Ки Ў ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод:
7. Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби ҷалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод;
8. Вале онҳое, ки саркашӣ карда, ростиро рад менамоянд, ва мутеи норостӣ мешаванд, ба ҳашму ғазаб гирифторм хоҳад кард.

9. Андӯху фалокат ояд бар қони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар қони яҳудӣ ва ҳам бар қони юнонӣ!
10. Лекин қалол, шараф ва осоиштагӣ ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!

Шариат ва хатна наҷот намедиҳанд.

11. Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.
12. Онҳое ки дорои шариат набуда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок хоҳанд шуд; вале онҳое ки дорои шариат буда, гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат маҳкум хоҳанд шуд,
13. Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо одиланд, балки иҷроқунандагони шариат сафед карда хоҳанд шуд;
14. Зеро, ҳар гоҳ халққое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, онҳо шариат надошта бошанд ҳам, худашон барои худ шариат ҳастанд;
15. Рафторашон нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва афкорашон низ, ки якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунанд, дар ин бобат гувоҳӣ медиҳанд,
16. Дар ҳамон рӯзе ки Худо, ба ҳасби башорати ман, асрори одамонро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ хоҳад кард.
17. Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат такъя мекунӣ, ва аз шинохтани Худо меболӣ.
18. Ва иродаи Ӯро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи байни неку бадро мефаҳмӣ,
19. Ва яқин дорӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот,
20. Носеҳи ҷоҳилон ва муаллими кӯдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи маърифат ва ростиро дорӣ,
21. Пас, чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худатро таълим намедиҳӣ?
22. Ваъз мегӯӣ, ки дуздӣ набояд кард, вале худат дуздӣ мекунӣ! Мегӯӣ, ки "зинокорӣ нақун", вале худат зинокорӣ мекунӣ! Аз бутҳо нафрат дорӣ, вале маъбадҳоро ғорат мекунӣ!
23. Бо шариат меболӣ, вале шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро мерезонӣ!
24. Зеро ки ба туфайли шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо исми Худоро хор медоранд.

25. Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, махтунии ту ба номахтунӣ мебаддал шуд.
26. Пас, агар номахтуне фамудаҳои шариатро риоя кунад, оё номахтунии вай махтунӣ шумурда намешавад?
27. Ва номахтуни табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё туро маҳкум намекунад, ки дорои Навиштаҳо ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекунӣ?
28. Зеро яҳудӣ на он кас аст, ки аз рӯи қиёфати зоҳири чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки бар ҷисм намоён бошад,
29. Балки яҳудӣ он кас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва хатна он чиз аст, ки дар дил ба ҳасби рӯҳ, на ин ки ба ҳасби ҳарф, ҷо дошта бошад; ва ҳамди чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

БОБИ СЕЮМ

Худо дар доварию Худ амин ва одил аст.

1. Пас, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад?
2. Бартарию бузурге аз ҳар ҷиҳат, ва пеш аз ҳама аз он ҷиҳат, ки ба дасташон каломи Худо супурда шудааст.
3. Зеро ки чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафогии онҳо вафои Худоро ботил мекунад?
4. Ба ҳеҷ вачҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам козиб бошад, чунон ки навишта шудааст: "То ки Ту дар суханони Худ ҳақ бароӣ ва дар доварию Худ ғолиб оӣ".
5. Лекин агар шарорати мо адолати Худоро зоҳир мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, ҳангоме ки ба ғазаб меояд, беадолат аст? Инро ман ба таври муҳокимаи одами мегӯям.
6. Ба ҳеҷ вачҳ. Зеро ки дар он сурат Худо чӣ тавр метавонад оламро доварӣ кунад?
7. Зеро ки агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ё афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ҳанчун гуноҳкоре маҳкум мешавам?
8. Ва чӣ гуна баъзеҳо ба мо бӯхтон зада, даъво мекунанд, ки гӯё мо мегуфта бошем: "Биёед бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад"? Маҳкумияти чунин касон ҳаққонист.

Ба гуноҳ гирифторм будани ҳамаи одамон.

9. Пас чӣ гўем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро ки мо аллакай исбот кардаем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, ҳама гирифтори гуноҳ ҳастанд,
10. Чунон ки навишта шудааст: "Касе одил нест, як нафар ҳам нест;
11. Касе соҳибфаҳ нест; касе толиби Худо нест;
12. Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд: некўкоре нест, як нафар ҳам нест.
13. Гулўяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон захри мор аст;
14. Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст;
15. Пойҳошон барои хунрезӣ шитобон аст;
16. Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост;
17. Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро намедонанд.
18. Дар пеши чашмашон тарси Худо нест'.
19. Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегўяд, ба аҳли шариат рӯ оварда мегўяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад,
20. Чунки бо аъмоли шариат ҳеҷ одаме пеши Ў сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат доништа мешавад.

Гуноҳкор фақат ба хотири Масеҳ ба воситаи имон сафед мешавад.

21. Аммо алҳол, сарфи назар аз шариат, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд,
22. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест,
23. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.
24. Ва ройгон, бо файзи Ў, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешавад,
25. Ки Ўро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ў ба воситаи имон кафорате бошад, барои нишон додани адолати Ў дар омуриши гуноҳхое ки пештар, дар замони пурсабрии Худо содир шудаан,
26. Ва барои нишон додани адолати Ў дар замони ҳозира, то ки Ў одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.

27. Пас, кучост он чи боиси болидан бошад? Он тамоман аз байн рафтааст. Ба кадом шариат? Оё ба шариати аъмол? На, балки ба шариати имон.
28. Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад.
29. Ё ки Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Хуоди халқҳо ҳам нест? Албатта Худои халқҳо ҳам мебошад;
30. Чунки Худо ягона аст, ва Ё махтунонро аз рӯи имон ва номахтунонро ба воситаи имон сафед мекунад.
31. Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Ба ҳеҷ вачҳ, балки шариатро устувор мегардонем.

БОБИ ЧОРУМ

Иброҳ ба воситаи имон сафед шудааст.

1. Пас, фарзан, падари мо Иброҳим ба ҳасби ҳисм чӣ чизе пайдо кард?
2. Агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, ё шоёни таъриф аст, аммо на дар пеши Худо.
3. Зеро ки дар Навиштаҳо чӣ гуфта шудааст: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ё адолат ҳисоб карда шуд”.
4. Барои касе амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ўҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад;

Худо сарфи назар аз аъмол сафед мекунад.

5. Лекин барои касе ки амал намекунад, балки имон меоварад ба Он ки осӣро сафед мекунад, имонаш адолат ҳисоб карда мешавад.
6. Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт менамояд, ки Худо ба вай адолатро сарфи назар аз аъмолаш ато мекунад:
7. “Хушо касоне ки чиноятҳошон омурзида ва хатоҳошон пӯшида шудааст;
8. Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намегирад”.

Барои Иброҳим имон пеш аз хатна адолат ҳисоб карда шуд.

9. Оё ин хушбахтӣ ба махтунон тааллуқ дорад ё ки ба номахтунон низ? Мо гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш адолат ҳисоб карда шуд.
10. Кай ҳисоб карда шуд? Баъд аз хатна ё ки пеш аз хатна? Баъд аз хатна не, балки пеш аз хатна буд.
11. Ва аломати хатнаро ў, ҳамчун мўҳри адолат мувофиқи имоне ки дар ҳолати номахтуни худ дошт, пайдо кард, бинобар ин ў падари ҳамаи имондорони номахтун шуд, то ки ба онҳо низ адолат ато шавад,
12. Ва ҳамчунин падари махтунон шуд, ки онҳо на фақат хатна шудаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳин дар ҳолати номахтунӣ дошт, пайравӣ кунанд.

Иброҳим падари ҳамаи имондорон.

13. Зеро ки ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ў вориси чаҳон хоҳад буд, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи адолати имон ато шудааст.
14. Зеро ки агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он сурат имон пуч асту ваъда ботил;
15. Чунки шариат сабаби ғазаб мешавад, зеро ки дар чое ки шариат нест, вайронкунандагони он ҳам нест.
16. Бинобар ин мувофиқи имон аст, то ки мувофиқи файз бошад, барои он ки ваъда ба тамоми насли Иброҳим, на фақат ба насли мувофиқи шариат, балки ба насли мувофиқи имони ў низ таъмин шавад, ки ў падари ҳамаи мост,
17. Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисёр гардонам", дар пеши Худое ки Иброҳим ба Ў имон овард, дар пеши Худое ки мурдагонро зинда мекунад ва номавҷудро ҳамчун маҷуд мекунад.
18. Дар сурате ки ҳеҷ умеди набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то ки падари халқҳои бисёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст: "Насли ту чунин хоҳад буд".
19. Ва имонаш сусти нашуд, ва ба он ҳам назар накард, ки қисми ў, дар синни қариб садсолағӣ, аллакай пир шудааст, ва батни Соро низ аз кор баромадааст;
20. Ва ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд,

21. Ва боварии комил дошт, ки Ў ба ичрои ваъдаи Худ низ қодир аст.

На танҳо барои Иброҳим, балки низ барои ҳамаи онҳое ки ба Хуни кафорат ва ба эҳъи Масеҳ имон дорад, имон адолат ҳисоб карда шуд.

22. Аз ҳамин сабаб барои ў адолат ҳисоб карда шуд.

23. Аммо на фақат нисбат ба ў навишта шудааст, ки барои ў ҳисоб карда шуд,

24. Вале нисбат ба мо низ: барои мо низ ҳисоб карда хоҳад шуд, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳъ кард,

25. Ки Ў ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳъ гардид.

БОБИ ПАНЧУМ

Маънои сафед шудан.

1. Сулҳу осоиштагӣ бо Худо ва боварӣ ба наҷоти оянда.

1. Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем,
2. Ки ба воситаи Ў мо бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди ҷалоли Худо меболем.
3. Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад,
4. Ва сабр-ботачрибагиро, ва ботачрибагӣ-умедро,
5. Ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст.
6. Зеро ки Масеҳ, ҳангоме ки мо ҳанӯз суст будем, дар вақти муқараршуда барои осӣён мурд.
7. Зеро гумон намеравад, ки касе барои одиле бимирад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон некӯкоре касе ба мурдан ҷуръат кунад.
8. Лекин Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳагоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

9. Пас, алалхусус алҳол, ки бо Хуни Ў сафед шудаем, ба воситаи Ў аз ғазаб начот хоҳем ёфт.
10. Зеро ки агар бо Худо, ҳангоми душман будани худ, ба воситаи мамоти Писари Ў мусолиҳа карда бошем, пас, алалхусус баъд аз мусолиҳа кардан, мо ба воситаи ҳаёти Ў начот хоҳем ёфт;
11. Ва на фақат ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ меболем, ки ба василаи Ў алҳол мусолиҳа ба даст овардем.

2. Ҳаёт ба воситаи Масеҳ ба ҷои мамот ба воситаи Одам.

12. Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд.
13. Зеро ки пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин вақте ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.
14. Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо мамот бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки гуноҳе монанди гуноҳи Одам накарда буданд, ки ў тимсоли Шахси оянда аст.
15. Лекин бахшоиши файз на ончунон аст, ки гуноҳ бошад. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас бисъёр касон гирифтори мамот шуда бошанд, пас, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши он барои бисъёр касон ба василаи файзи як Одам, яъне Исои Масеҳ, фаровон мегардад.
16. Ва бахшоиш на ончунон аст, ки ба воситаи як гуноҳкор бошад; зеро ки доварӣ пас аз як гуноҳ сабаби маҳкумият мешавад, лекин бахшоиши файз пас аз гуноҳҳои бисъёр сафед мекунад.
17. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, пас, алалхусус онҳое ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона ҳукмрон хоҳанд шуд.
18. Бинобар ин, чунон ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи адолати Як Кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд.
19. Зеро, чунон ки ба воситаи беитоати як кас бисъёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисъёр касон одил мешаванд.

20. Аммо шариат баъд ба майдон омад, то ки гуноҳ зиёд шавад; ва ҳангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз бағоят фаровон гардид,
21. То ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи мамот ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

БОБИ ШАШУМ

3. Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва мамот.

1. Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ бимонем, то ки файз зиёд шавад? Ба ҳеч вачҳ.
2. Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна метавонем дар он боз зиндагӣ кунем?
3. Оё наредонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ў таъмид ёфтаем?
4. Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта, бо Ў дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем.
5. Зеро ки агар мо дар мисоли мамоти Ў бо Ў пайванд шуда бошем, дар мисоли эҳёи Ў низ пайванд хоҳем буд.
6. Зеро медонем, ки инсони кӯҳнаи мо бо Ў маслуб шудааст, то ки ҷисми пургуноҳ ботил гардад, ва мо дигар бандагони гуноҳ набошем;
7. Чунки мурда аз гуноҳ фориғ аст.
8. Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ў низ хоҳем зист.
9. Зеро медонем, ки чун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, дигар намемирад: мамот дигар бар Ў қудрат надорад.
10. Зеро, ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст.
11. Ҳамин тавр шумо низ худро барои гуноҳ кардан мурда, аммо барои Худо дар Худовандаи мо Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.
12. Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед;
13. Ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо вогузор намоед, то ки олати адолат бошад.

4. Собит мондан дар мутеъ, қудсият ва хизматгориш абадӣ ба Худо.

14. Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастед.
15. Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кардан гирем ба он сабаб ки тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастем? Ба ҳеч вачҳ.
16. Оё наредонед, ки ба ҳар кӣ шумо худро чун бандагон барои итоат таслим кунед, бандагони ҳамон кас гардида, ба вай мутеъ мешавед, хоҳ гуноҳе барои мамот бошад, хоҳ итоате барои адолат?
17. Аммо, Худоро шукр, ки агарчи пештар бандагони гуноҳ будед, ҳоло аз самими қалб ба ҳамон тарзи таълим мутеъ шудаед, ки худро ба он таслим кардед.
18. Ва аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони адолат гардидаед.
19. Ба хоҳири сустии қисматон, ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям: чунон ки шумо андоми худро ба бандагии нопокӣ ва шарорат таслим карда, ба шарорат афтода будед, ончунон ҳоло андоми худро ба бандагии адолат барои қудсият вогузор намоед.
20. Зеро вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат фориғ будед.
21. Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки ҳоло аз онҳо шарм доред, чунки анҷоми онҳо мамот аст.
22. Лекин ҳоло, ки аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо қудсият аст, ва анҷоми кор ҳаёти ҷовидонист.
23. Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

БОБИ ҲАФТУМ

5. Озодӣ аз шариат ва халосӣ аз низои байни ҷисм ва рӯҳ.

1. Эй бародарон, магар наредонед, зеро ба воқифони шариат сухан мегӯям, ки шариат бар одамизод дар айёми зиндагии вай кудрат дорад?
2. Зеро ки зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст, ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ фориғ мешавад.
3. Бинобар ин агар вай дар айёми зиндагии шавҳараш ба Марди дигар равад, зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш

- бимирад, вай аз шариат фориғ мешавад ва ҳар гоҳ ба марди дигар бирасад, зинокор ҳисоб намеёбад.
4. Шумо низ, эй бародарон, ба воситаи Бадани Масеҳ ба шариат мурдаем, то ки ба Дигаре, ба Он ки аз мурдагон эҳъё шуд, тааллуқ дошта бошед, барои он ки мо ба Худо самаре оварем.
  5. Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳҳое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар андоми мо амал мекард, барои он ки мо ба мамот самаре оварем;
  6. Лекин ҳоло мо ба шарияте ки моро баста буд, мурда, аз он фориғ шудаем, то ки мувофиқи рӯҳи тоза бандагӣ кунем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳна.
  7. Пас чӣ гӯем? Оё шариат бо гуноҳ якест? Ба ҳеҷ вачҳ. Лекин ман гуноҳро ба воситаи шариат донистам. Зеро агар шариат намегуфт, ки 'тамаъ накун', ман намедонистам, ки тамаъ чист.
  8. Аммо гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, дар дили ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард, зеро ки бе шариат гуноҳ мурда аст.
  9. Ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам, аммо вақте ки ҳукми шариат ба майдон омад, гуноҳ ҷон гирифт,
  10. Ва ман мурдам, ва он ҳукми ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби мамоти ман шуд;
  11. Чунки гуноҳ, баҳонаи ҳукми шариат, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.
  12. Бинобар ин шариат муқаддас аст, ҳукми он низ муқаддас, барҳақ ва нек аст.
  13. Пас, оё чизи нек барои ман сабаби мамот шуд? Ба ҳеҷ вачҳ. Балки гуноҳ сабаби он шуд: барои он ки вай ҳамчун гуноҳ зоҳир шавад, ба воситаи чизи нек ба ман мамот овард, то ки гуноҳ ба воситаи ҳукми шариат ниҳоятдараҷа азим гардад.
  14. Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.
  15. Ман, охир, он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, мекунам,
  16. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, бо ҳамин эътироф менамоям, ки шариат нек аст.
  17. Бинобар ин акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.
  18. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест; чунки майли қардани кори нек дар ман бошад ҳам, ёрои қардани он надорам.

19. Зеро он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.
20. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.
21. Хуллас, ман чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ки ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад.
22. Зеро ки ман ба ҳасби инсонӣ ботинӣ аз шариати Худо лаззат мебарам,
23. Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба муқобили қонуни хиради ман меҷангад ва маро асири он қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.
24. Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой медахад?
25. Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям. Пас, ман бо хиради худ шариати Худоро бандагӣ мекунам, вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

БОБИ ҲАШТУМ

6. Ҳаёт дар рӯҳ.

1. Пас, ҳеч маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд ва на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд,
2. Чунки қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот фориф кардааст.
3. Зеро, азбаски шариат бо айби ҷисм суст шуда, ноилоҷ монда буд, Худо Писари Худо ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард,
4. То ки аҳкоми одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунем, ба амал ояд.
5. Зеро онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи ҷисмонӣ фикр мекунанд, вале онҳое ки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи рӯҳони фикр мекунанд.
6. Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ,
7. Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.
8. Бинобар ин онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд афтада наметавонанд.

9. Лекин шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунед, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз он Ӯ нест.
10. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯҳ ба воситаи адолат зинда аст.
11. Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.
12. Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем;
13. Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, албатта хоҳед мурд; аммо агар аъмоли ҷисмониро ба воситаи Рӯҳ бикунед, зинда хоҳед монд.

Касе ки бо файзи Рӯҳулқудс имондор аст, фарзандхондагии Худоро қабул мекунад.

14. Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд;
15. Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз ҳаросон шавед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба Он мо нидо мекунем: “Эй Або, эй Падар”
16. Ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

Анҷоми наҷот фарзандхондагии Худост.

1. Интизории бесаброна ба ҷалоли оянда.

17. Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ ҳастем: ворисони Худо ва ҳамирсонии Масеҳ ҳастем, агар ҳақиқатан бо Ӯ азобу уқубат кашем, то ки бо Ӯ низ ҷалол ёбем.
18. Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеч аст.
19. Зеро ки махлуқот бо умед ба зуҳури фарзандони Худо мунтазир аст,
20. Чунки махлуқот на бо ихтиёри худ, балки ба хотири мутеъкунандаи худ мутеи оворагӣ шудааст, ба умеди он ки

21. Худи махлуқот ҳам аз бандагии фано ҳалосӣ ёфта, ба озодии ҷалоли фарзандони Худо шарик хоҳад шуд.
22. Зеро медонем, ки тамоми махлуқот бо якҷоягӣ то алҳол оҳу нола мекунанд ва азоб мекашанд;
23. Ва на фақат он, балки худи мо низ, ки соҳиби навбари Рӯҳ ҳастем, дарунаки оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ва кафорати ҷисми худ мебошем.
24. Зеро ки бо умеди наҷот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест; зеро ки кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад?
25. Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

2. Рӯҳулқудс бо иродаи Худо барои имондорон шафоат мекунад.

26. Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотавониямон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ хусу ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст.
27. Таҳқиқунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ў барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.
28. Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбини Ў даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад;
29. Зеро ҳар киро, ки Ў пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайн кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки Ў дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошанд;
30. Ва ҳар киро, ки Ў пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро сафед кардааст, ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

3. Бовариҳои пур аз ҷалоли фарзандони Худо.

31. Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?
32. Он Худое ки Писари Худо дарёғ надоштааст, балки Ўро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна бо якҷоягии Ў ҳама чизро ба мо намебахшад?

33. Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст?
34. Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳё шудааст? Оё Ў, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ў, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?
35. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯх, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?
36. Чунон ки навишта шудааст: “Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем”.
37. Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем.
38. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на маъбадҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда,
39. На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуки дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

БОБИ НҶҲУМ

Роҳҳои мӯъҷизаосои Худо бо Исроил.

1. Фарзанди Худо будан ба ваъдаҳои Худо асос меёбад, лекин на ба пайдоиши табиӣ.

1. Дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, вичдонам дар Рӯҳулқудс бо ман шаҳодат медиҳад,
2. Ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад:
3. Зеро ман мехостам, ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби ҷисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам.
4. Онҳо исроилиёнанд; фарзандхондагӣ ва ҷалол, аҳдҳо ва шариат, ибодат ва ваъдаҳо ба онҳо тааллуқ доранд;
5. Ва падарон аз онҳоянд, ва аз онҳо Масеҳ ба ҳасби ҷисм ба ҷаҳон омадааст, ки Худо бар ҳама ва то абад муборак аст, Омин.

2. Ваъдаҳои Худо фақат ба Исроилии ҳақиқӣ дахл дорад.

6. Аммо чунин нест, ки каломи Худо аз эътибор сокит шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд,
7. Ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд; балки’’насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳанд шуд’’.

8. Яъне на ҳамаи фарзандони чисм фарзандони Худо ҳастанд, балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд.
9. Зеро ки каломии ваъда чунин аст: “Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд”.
10. Ва на фақат ин, балки ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро ҳомила буд.
11. Зеро ки пеш аз таваллуди онҳо, ки ҳанӯз ҳеҷ амали неке ё баде накарда буданд, барои он ки пешбини Худо дар интихобашон на аз аъмол, балки аз Даъваткунанда содир шавад,
12. Ба вай гуфта шуд: “Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад”.
13. Чунон ки навишта шудааст: “Яъқубро Ман дӯст доштам, аммо Эсовро бад дидам”.

3. Марҳамати Худо ба иродаи муқаддаси Ё вобаста аст.

14. Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеҷ ваҷҳ.
15. Зеро ки Ё ба Мусо мегӯяд: “Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам”.
16. Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кӯшиш мекунад, балки дар марҳамати Худост.
17. Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: “Барои он Ман туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худро бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон интишор ёбад”.
18. Пас, Ё ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.
19. Ту ба ман хоҳӣ гуфт: “Пас чаро Ё боз маззамат мекунад? Зеро кист, ки ба иродаи Ё муқобилат карда тавонад?”.
20. Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳсу мунозира мекунӣ? Оё маснӯъ ба соней мегӯяд: “Чаро маро чунин сохтӣ?”
21. Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз айни як гил зарфе барои истеъмоли олій ва зарфи дигаре барои истеъмоли паст бисозад?
22. Пас, чӣ ҷои баҳс аст, ки агар Худо, бо мақсади нишон додани ғзаби Худ ва зоҳир сохтани иқтидори Худ, зарфҳои ғзабро, ки барои ҳалокат сохта шудаанд, бо пурсабрии азиме таҳаммул карда бошад,
23. То ки фаровонии ҷалоли Худро бар зарфҳои марҳамат, ки Ё пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, зоҳир созад.

24. Ва он зарфҳои марҳамат моём, ки Ў моро на фақат аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо ҳам даъват намудааст,

4. Мувофиқи пешгӯиҳои анбиё фақат „бақияи“ исроилиёни имондор наҷот хоҳанд ёфт.

25. Чунон ки дар Ҳушаъ низ мегӯяд: “Онҳоеро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам хонд, ва онро, ки маҳбуба нестанд, маҳбуба хоҳам хонд;

26. Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст: “Шумо қавми Ман нестед“, онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд“.

27. Ва Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад, ки: “Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе наҷот хоҳад ёфт;

28. Зеро ки Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад.

29. Ва чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст: “Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем“.

5. Гуноҳи Исроил: вай мавъизаро дар бораи сафед шудан бо имон мункир шуд.

30. Пас чӣ гӯем? Халқҳое ки дар паи адолат набуданд, адолат ба даст оварданд: адолате ки аз имон аст;

31. Аммо Исроил, ки дар паи шариати адолат буд, ба шариати адолат нарасид.

32. Чаро? Чунки онро на дар имон, балки дар аъмол толиб шуданд. Онҳо ба санги пешпое пешпо хӯрданд,

33. Чунон ки навишта шудааст: “Инак, дар Сион санги пешпо ва саҳраи васваса мегузорам, ва ҳар кӣ ба Ў имон оварад, хичил нахоҳад шуд“.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ имон оварад ва Худовандро даъват намояд, наҷот хоҳад ёфт.

1. Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

2. Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки рашки Худоро доранд, аммо на аз рӯи фаҳм.
3. Зеро ки ба адолати Худо сарфаҳм нарафта, адолати худашонро барқарор карданӣ шуданд ва ба ин сабаб ба адолати Худо итоат накарданд;
4. Чунки Масеҳ анчоми шариат аст барои адолати ҳар касе ки имон меоварад.
5. Мусо дар бораи адолате ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: “Ҳар кӣ онро ба ҷо оварад, ба воситаи он хоҳад зист”
6. Аммо адолате ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: “Дар дили худ нагӯ:” Кӣ ба осмон сууд мекунад?” „, барои он ки Масеҳро поён фурурад.
7. Ё: “Кӣ ба варта нузул мекунад?” барои он ки Масеҳро аз мурдагон боло барорад.
8. Аммо вай чӣ мегӯяд? Калом наздики туст, дар даҳони ту ва дар дили туст, яъне каломии имон, ки мо онро мавъиза мекунем.
9. Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ёро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;
10. Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ўст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ўст.
11. Зеро Навиштаҳо мегӯяд: “Ҳар кӣ ба Ё имон овард, хичил хоҳад шуд”
12. Ва дар ин бобат ҳеч тафовуте дар миёни яҳудиён ва юнониён нест, зеро ҳама Худованди Ягонае доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки исми Ёро мехонанд, сарватманд аст.
13. Зеро “ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”.
14. Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ё имон наоварадаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи Ё чизе нашунидаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд?
15. Ва чӣ гуна ба онҳо воизон мавъиза мекунанд бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: “Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳанд, аз некӣ башорат медиҳанд!”
16. Лекин на ҳама башоратро гӯш карданд. Зеро Ишаъе Мегӯяд: “Худовандо! Кӣ ба ваъзи мо имон овардааст?”
17. Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва ваъз ба воситаи каломии Худост.

18. Аммо мегўям: оё онҳо нашунидаанд? Баръакс: “Садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва каломашон то ақсои дуньё расид”.
19. Аммо мағўям: оё Исроил намедонист? Пеш аз ҳама Мусо мегўяд: “Ман ба воситаи он чи қавм нест, рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи мардуми бефаҳ шуморо ба хашм хоҳам овард”.
20. Ва Ишаъё далерона мегўяд: “Касоне Маро ёфтанд, ки толиби Ман набуданд, ба касоне Худро зоҳир сохтам, ки чўеи Ман набуданд”.
21. Аммо дар бораи Ў мегўяд: “Тамоми рўз дастҳои Худро сўи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам”.

БОБИ ЁЗДАХУМ

На тамоми Исроил сангдил хоҳад шуд.

1. Пас, ман мегўям: магар Худо қавми Худро рад кардааст? Ба ҳеч ваҷҳ. Зеро ки ман ҳам исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сабти Бинъёмин ҳастам.
2. Худо қавми Худро, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навиштаҳо дар ҳикояти Ильёс чӣ мегўяд? Чӣ гуна ў ба Худо аз Исроил шикоят карда мегўяд:
3. „Худовандо! Анбиёи Туро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди ҷони ман низ мебошанд“
4. Аммо Худо ба ў чӣ ҷавобе дод? “Ҳафт ҳазор одамро, ки назди Баал зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам”.
5. Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интихоби файз, бақияе мондааст.
6. Аммо агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи аъмол нест, вагарна файз дигар файз нашуда мемонад. Ва агар мувофиқи аъмол бошад, пас ин дигар файз нест, вагар на амал дигар амал нашуда мемонд.
7. Пас чӣ гўем? Исроил он чиро, ки толиб буд, ба даст наовард. Аммо баргузидагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд,
8. Чунон ки навишта шудааст: “Худо ба онҳо рўҳи хоби гарон дод, Ва чашмоне ки намебинанд, ва гўшҳое ки то имрўз намешунаванд”

9. Довуд низ мегӯяд: “Бигзор сурфаи онҳо барои сазояшон ба доме, капқоне ва тузоқе мубаддал гардад;
10. Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо ҳам шавад“.

Даъват шудани халқҳо тарғиб аст барои Исроил.

11. Пас, ман мегӯям: оё онҳо то ба дараҷае пешпо хӯрдаанд, ки фурӯ ғалтиданд? Ба ҳеч вачҳ. Аммо аз пешпохӯрии онҳо ба халқҳо наҷот омад, то ки рашки онҳоро ба вучуд оварад.
12. Ва агар пешпохӯрии онҳо сарвати ҷаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, каломи онҳо чанд маротиба зиёдтар ғоидабахш хоҳад буд.

Имондорон набояд мағрур шаванд, балки бо фурӯтанӣ бар ҳасби имон дар меҳрубонию Худо собит бимонанд.

13. Ба шумо, эй халқҳо, мегӯям: ҳамчун ҳавворию халқҳо ман хизмати худро ситоиш мекунам:
14. Ба умеди он ки рашки онҳоеро, ки ба ҳасби ҷисм ба ман наздиканд, ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.
15. Зеро, агар радшавию онҳо мусолиҳаи ҷаҳон шуда бошад, пас қабулшавию онҳо, ба ҷуз эҳё аз мурдагон, чӣ хоҳад буд?
16. Агар хамироя муқаддас бошад, хамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шоҳаҳо низ муқаддас аст.

Огоҳонидани халқҳо аз ҳавобаландӣ.

17. Аммо агар баъзе аз шоҳаҳо шикаста чудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, ба ҷои онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ,
18. Пас назди он шоҳаҳо мағрур машав; ва агар мағрур шавӣ, бидон, ки ту решаро нигоҳ надоштаӣ, балки реша туро нигоҳ доштааст.
19. Ту хоҳӣ гуфт: “Шоҳаҳо шикаста чудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам“.
20. Бале. Онҳо ба сабаби беимонӣ шикаста чудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекуни: ғурур макун, балки битарс.
21. Зеро ки агар Худо шоҳаҳои табииро амон надода бошад, туро низ амон нахоҳад дод.

22. Пас, меҳрубонӣ ва сахтгирии Худоро бубин: Ў сахтгир аст ба онҳое ки афтада чудо шудаанд, ва меҳрубон аст ба ту, агар дар меҳрубонии Ў бимонӣ; вагар на ту низ бурида хоҳӣ шуд.
23. Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро боз пайванд кунад.
24. Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда бошӣ пас алалхусус инҳо, ки шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни хуб пайванд хоҳанд шуд.

Наҷоти қатъии Исроил.

25. Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифта шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд.

Бахшоишҳои ва даъвати Худо тағъирнопазир аст, муқаддасоти Ў ақлнорас ва роҳҳои Ў таҳқиқнашаванда аст.

26. Ва он гоҳ тамоми Исроил наҷот хоҳад ёфт, чунон ки навишта шудааст: “Аз Сион Раҳокунанда хоҳад омад ва маъсиятро аз Яъқуб дафъ хоҳад кард;
27. Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳхонро аз миён бардорам”.
28. Ба сабаби Инчил, онҳо душманонанд ба хотири шумо, лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо маҳбубанд ба хотири падарон;
29. Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағъирнопазир аст.
30. Зеро, чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат накардед, вале алҳол, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед,
31. Ҳамчунин онҳо низ ҳоло итоат накарданд, то ки худашон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд.
32. Зеро ки Худо ҳамаро ба беитоатӣ дучор овардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

Қалол додани роҳҳои мӯъҷизаосои Худо.

33. Зиҳӣ умқи сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо! Чӣ қадар ақлнорас аст довариӣ Ў ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ў!

34. Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки мушовири Ў шуда бошад?
35. Ё кист, ки ба Ў пешакӣ чизе дода бошад, то ки подошашро ба вай баргардонад?
36. Зеро ки ҳама чиз аз Ўст, ба воситаи Ўст ва барои Ўст. Ўро то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҳаёти имондорон хизматгузрӣ ба Худоист.

1. Пас, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоем, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд;
2. Худо ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Бахшишиҳои файзи Худо дар хизматгузори ба калисост.

3. Зеро ба ҳасби файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳақи ҳудатон бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.
4. Зеро, чунон ки дар як бадан андоми бисъёре дорем, лекин на ҳамаи андомҳо айна як корро ба ҷо меоваранд,
5. Ҳамчунин мо, ки бисъёрем, як баданро дар Масеҳ ташкил мекунем, аммо ҳар яке ба танҳои андоми якдигарем;
6. Ва ба ҳасби файзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем; агар атои нубувват доша бошӣ, ба андозаи имон нубувват кун;
7. Агар атои хизмат дошта бошӣ, бо хизматгузори машғул шав; агар касе муаллим бошад, бо таълим машғул шавад;
8. Агар касе воиз бошад, бо мавъиза машғул шавад; ҳар кӣ бахшандаи аст, бо саховат бахшиш диҳад; ҳар кӣ сардор аст, бо ҷудду ҷаҳд сардори кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубонӣ некӣ кунад.

Мушоракати бародарӣ.

9. Муҳаббати шумо бе риёкорӣ бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед;
10. Яқдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед.
11. Қидду чаҳдро сушт накунад, рӯҳи пурҳарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед.
12. Аз умедворӣ тасалли ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед.
13. Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ бикӯшед.
14. Баракат бихоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат бихоҳед, вале лаънат нахоҳед.
15. Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунадагон гирья кунед.
16. Бо яқдигар ҳамфикр бошед; ҳавобаландӣ накунад, балки бо ҳакирон муошират намоед; худро доно мапиндоред.

Муҳаббати масеҳӣ бадириро бо некӣ мағлуб мекунад.

17. Ба ҳеч кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед.
18. Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед.
19. *Эй маҳбубон*, интиқоми худро нагиред, балки ба ғзаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: “Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд”.
20. Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об дех; зеро ки бо ҷунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фурӯ хоҳӣ рехт.
21. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадириро бо некӣ мағлуб кун.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имон ва ҳукуматдорон.

1. Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеч ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.
2. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исьён кардааст; ва исьёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд.

3. Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё меҳоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд;
4. Чунки вай хизматгузори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст; вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад.
5. Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи виҷдон итоат кардан лозим аст.
6. Ба ҳамим сабаб шумо андоз ҳам медиҳед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд.

Имондор ба ёри ӯ.

7. Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед; андозро ба касе ки андоз меситонад; хирочро ба касе ки хироч мегирад; тарсро ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро ба касе ки шоистаи иззат аст.
8. Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз қарзи муҳаббат нисбат ба якдигар; зеро ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариятро ба ҷо меовардааст.
9. Зеро ки аҳкоми: ”Зино накун”, “Қатл накун”, “Дузди накун”, “Шаҳодати дурӯғ надох”, “Тамаъ накун”, Ва тамоми аҳкоми дигар дар ҳамин як калом, чунончи “Ёратро мисли худат дӯстдор” чамъбаст карда шудааст.
10. Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Ҳаёти имондорон дар интизори ба зудӣ завол ёфтани ҷаҳон.

11. Дар айни ҳол вақтро медонед, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол наҷоти мо назар ба он вақте ки имон овардаем, наздиктар аст.
12. Шаб гузашту рӯз наздик омад, пас, биеед, аъмоли зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем.
13. Мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ, на бо мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фиску фучур, на бо низоъ ва ҳасад.

14. Балки Худованди мо Исои Масехро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шахвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи касони сустимон ва қавиимон.

1. Дар бораи лутфу марҳамат ба сустиҳои дигарон.

1. Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед.
2. Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он ки суст аст, фақат сабзавот меҳӯрад.
3. Касе ки меҳӯрад, набояд он касе, ки намехӯрад, хор шуморад; ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки меҳӯрад, маҳкума кунад: чунки Худо ӯро қабул кардааст.
4. Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекуни? Пеши оғои худ ӯ меистад ё меафтад; аммо ба по хоҳад истод, зеро ки Худо қодир аст ӯро ба по бархезонад.

2. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

5. Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар авло медонад; лекин каси дигар рӯзҳоро баробар медонад. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.
6. Он ки рӯзро авло медонад, барои Худованд чунин мекунад; ва он ки рӯзҳоро баробар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки меҳӯрад, барои худованд меҳӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Ва он ки намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.
7. Зеро ки ҳеч яке аз мо барои худ зист намекунад, ва ҳеч яке барои худ намемирад.
8. Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимитрем, барои Худованд мемирем. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.
9. Зеро Масех барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.
10. Пас чаро ту бародаратро маҳкун мекуни? Ё ту низ чаро бародаратро хор мешуморӣ? Охир ҳамаи мо пеши курсии довариҳои Худо ҳозир хоҳем шуд.

11. Зеро ки навишта шудааст: “Қасам ба ҳаёти Худам мегӯяд Худованд: пеши Ман ҳар зоне хам хоҳад шуд, ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард”.
12. Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

3. Боиси васваса шудан лозим нест.

13. Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасае нагузорад.
14. Ман меоднам ва дар Исои Худованд яқин дорам, ки ҳеч як чиз ба худии худ наҷис нест; фақат барои касе ки чизеро наҷис мешуморад, он чи наҷис аст.
15. Ва агар бародарат аз барои хўрок озурда шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекуни; бо хўроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд нақун.
16. Пас эҳтиёт бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯӣ нақунанд.
17. Зеро ки Малакути Худо аз хўрдан ва нўшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рўҳулқудс аст.
18. Ва ҳар кӣ ба ин тариқа Масеҳро бандагӣ мекунад, вай писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.
19. Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақияти якдигар саъю кўшиш кунем.
20. Аз барои хўрок кори Худоро вайрон нақун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хўрдан касе ба васваса афтад, ин кор савоб надорад.
21. Беҳтар аст, ки гушт нахўрӣ, май нанўшӣ ва коре нақунӣ, ки боиси пешпо хўрдан, ё ба васваса афтодан ё суст шудани бародарат мегардида бошад.
22. Имоне ки ту дорӣ, барои худат, дар пеши Худо дошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи баргузидааст, маҳум нақунад.
23. Аммо он ки шубҳа дорад, агар бихўрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Чалол додани Худо.

24. Ба Ў, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ва ҳасби башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби кашфи он сирре ки аз замонҳои азалӣ ниҳон буд,
25. Вале алҳол зоҳир шуда, ба воситаи навиштаҳои анбиё, бо амри Худои ҷовидонӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ки ба итоати имон дароянд,
26. Ба Худои ҳакими якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

4. Ҳар яке ба бародараш бар ҳасби намунаи Масеҳ мадад бирасонад.

1. Ва мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустиҳои нотавонро брдорем ва толиби роҳати худ набошем.
2. Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад дар он чи бар нафъи вай барои тақвияти вай аст.
3. Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати Худо набуд, балки чунон ки навишта шудааст: “Бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар Ман афтадааст”.

Имондороне ки аз байни халқҳо ва яҳудиён ҳастанд, калисои ягонаи Масеҳро ташиқ мекунанд.

4. Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳо сабр ва тасалли пайдо карда, умедвор бошем.
5. Ва Худои сабру тасалли бигзор шуморо тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бошед.
6. То ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед.
7. Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.
8. Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хоҳири ростии Худо, барои махтунон хизматгӯзор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додашударо ба иҷро расонад.
9. Ва барои он ки халқҳо Худоро ба хоҳири марҳамати Ў ҳамду сано гӯянд, чунон ки навишта шудааст: “Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро тараннум хоҳам кард”

10. Ва боз гуфта шудааст: “Эй халқҳо, бо қавми Ў хушнӯд шавед”.
11. Ва боз: “Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва, эй ҳамаи қавмҳо, Ўро ҳамду сано гӯед”.
12. Ишаъё низ мегӯяд: “Решаи Ёисой хоҳад омад, ва Ў барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ў умед хоҳанд баст”
13. Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунед, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хотимаи нома:

1. Ваколоти Павлус барои навиштани ин нома.

14. Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насиҳат карда метавонед.
15. Лекин ман касе чуръат намуда, ба шумо баъзе чизҳоро гӯё ки хотиррасон кардам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман ато фармудааст.
16. Барои он ки дар миёни халқҳо хизматгузори Исои Масеҳ бошам ва қаҳонати башорати Худоро ба ҷо оварам, то ки ҳадияи халқҳо аз Рӯҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо мақбул афтад.
17. Пас, ман метавонам дар Исои Масеҳ пеши Худо ифтихор намоям;
18. Зеро чуръат намекунам чизе бигӯям ҷуз он чи Масеҳ ба воситаи ман дар бобати мутеъ кардани халқҳо бо суҳан ва амал,
19. Бо қуввати аломоту мӯъҷизот, бо қуввати Рӯҳи Худо ба ҷо овардааст, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофаш гирифта то Илурикӯн башорати Масеҳро интишор кардам,
20. Дар айни ҳол ман саъю кӯшиш намудаам, на дар он ҷойҳое ки исми Масеҳ машҳур аст, башорат бидиҳам, то ки бар таҳкурсии дигарон бино накунам,
21. Балки, чунон ки навишта шудааст: “Онҳое ки хабари Ўро наёфтаанд, хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунидаанд, хоҳанд фаҳмид”.

2. Нақшаи сафар.

22. Ҳамин чиз буд, ки дафъаи бисъёр ба омадани ман назди шумо монет шуд.

23. Лекин алҳол, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандил сол боз орзурмандам, ки назди шумо биёям,
24. Ҳамин ки ба сафари Испония биравам, назди шумо хоҳам омад. Зеро умедворам, ки ҳангоми гузашта рафтаним бо шумо мулоқот кунам, ва шумо маро, баъд аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он ҷо гусел намоед.
25. Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам,
26. Зеро ки аҳли Мақдуния ва Охоия салоҳ донистанд ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Ерусалим фиристонанд.
27. Инро салоҳ донистанд, вале нисбат ба онҳо ўҳдадор ҳам ҳастанд; зеро, модоме ки халқҳо ба онҳо аз ҷиҳати рўҳонӣ шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз ҷиҳати маишӣ низ хизмат кунанд.
28. Пас, ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт.
29. Ва яқин дорам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масеҳ хоҳам омад.
30. Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири муҳаббати Рўҳ аз шумо илтимос дорам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо чидду ҷаҳд намоед,
31. То ки аз беимонони Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Ерусалим мақбули муқаддасон афтад.
32. Ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.
33. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ бо ҳамаи шумоён бод. Омин.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

3. Маъруфӣ кардани Фубӣ.

1. Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям,
2. То ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад, ба вай мадад расонед; зеро ки вай ҳам ба бисъёр касон ва ба худи ман низ мадад буд.

4. Саломҳо ба имондорон.

3. Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ буданд, салом гӯед;
4. Онҳо чони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на фақат ман, балки ҳамаи калисоҳои халқҳо низ мамнун ҳастанд; ҳамчунин ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо чамъ мешаванд, салом гӯед.
5. Ба маҳбуби ман Апинтус, ки барои Масеҳ навбари Охоия аст, салом гӯед.
6. Ба Масрҷам, ки барои мо бисъёр меҳнат кардааст, салом гӯед.
7. Ба хешони ман Андроникӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед; онҳо дар миёни ҳаввориён машхур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масеҳ имон овардаанд.
8. Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.
9. Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истохис, ки маҳбуби ман аст, салом гӯед.
10. Ба Апалис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристоклус салом гӯед.
11. Ба хеши ман Ҷиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли байти Наркисус ба Худованд имон дорад, салом гӯед.
12. Ба Труфино ва Трифосо, ки дар қори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар қори Худованд бисъёр фаъол аст, салом гӯед.
13. Ба Руфус, ки баргузидаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.
14. Ба Асункритус, Флигӯн, Ҷермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед.
15. Ба Филўлўгус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Ўлумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.
16. Ба якдигар бо бўсаи муқаддасони салом гӯед. Ҳамаи калисоҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

5. *Огоҳонидан аз таълимҳои козибона.*

17. Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед, дар миён ҷудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед;
18. Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масеҳ, балки ба шиками худ хизмат мекунанд ва бо тамаллуқкорӣ ва суханорой дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

19. Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман низ аз шумо хурсандам, лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.
20. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод!

6. Саломҳо ба ҳамкорон.

21. Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсӯн ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.
22. Ман Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.
23. Гоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шаҳр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд,
24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.